

Алекс Болдин

Пресконференция

Един месец след поредния ценови шут на енергийната мафия в одрипавялата врата на българина и три дена след силната юлска градушка обрулила презрелите джанки в дворовете на обитателите на улица „Есперанто“, Гелето реши да свика „пресконференция“. За каква „пресконференция“ можеше да става дума на една полу-опустяла улица, населена с обеднели пенсионери и охърбавели от глад псета, ще се опитам да обясня по нататък.

Понеже Гелето, тарторът на пенсионерите в квартала, притежаваш неизчепаем речников фонд от оригинални термини, се славеше като най-информирания квартален индивид то логично бе скучаещата пенсионерска компания да се събира при него. Тези сбирки му носеха така желаното самочувствие в иначе мизерния и самотен живот. Той живееше абсолютно сам, в една много тясна, много опушена и много наблъскана с всякакъв инструмент барачка. Край нея имаше малка градинка садена с какво ли не и поливана грижовно от една стара водопроводна тръба, бивша прерязана чешма. Отрязано старо крушово дърво крепеше хилава асма. До бараката се мъдреше почти рухнала стара пристройка, заключена с два катинара и необитавана с години. Приветлива едноетажна къща допълваше семейната му собственост. В нея рядко стъпваше, само за да си приготви любимата шкембе-чорба и да преспи в ледено-студените зимни нощи. Основно обитаваше бараката, скрита зад полуизгнила телена ограда обкичена от ароматен жасминов плет. Преди четиридесетина години, при една екскурзия в Македония, той си бе харесал този ароматен храст и бе донесъл няколко малко коренчета от него. Сега тая жива, зелена ограда ароматизираше целия бедняшки квартал.

Есенните набези на циганските крадливи банди го принудиха да опаше целия свой скромнен имот с протичка сигналноохранителна система. Случваше се, по някаква незнаяна причина, тя да заработи и квартала се огласяше с вой на сирена и електрически звънци. Тогава той скачаше пъргаво, колкото му позволяваше скъсения крак, изтопурваше с дървеното бастунче и туряше край нафалшивата тревога.

Гелето беше инвалид втора категория. Работата в чугунолеярния завод му донесе жестоки обгаряния и неизлечими поражения на белия дроб. Падането след едно напиване пък така натроши тазобедрената му става така, че единият крак си остана трайно по-къс с десетина сантиметра. Негово страсто хоби бяха кръстословиците. От тях научаваше много нови и интересни неща. Човек можеше да го види в ранна утрин да куцука към павилиона за вестници зад магистралата. Заедно с

вестничето „Трета възраст“ си купуваше задължително поредното издание на „Сканди“. Настъпилата инфлация обаче чго принуди да спре тези посещения и да разчита само на кръстословицата от търговския безплатен вестник „Кауфланд“. Четеже го жадно, отбелязваше си промоциалните стоки и след получаване на пенсията се запътваше към цветущия от стока хипермаркет.

Паметта му бе силна, нравът духовит, а това бе достатъчно условие този сладкодумен, възрастен мъж да стане притегателен център за пенсионерското квартално общество. Простоватите пенсионери се събираха по строго определен график при него. Разполагаха се на една белокаменна колона, на която Гелето предварително бе наредил парчета от стиропор. Нали трябваше да се пазят от простуда пенсионерските им задници. И така импровизирано се заформяше кварталната седянка.

Случайният минавач можеше без затруднение да види кикотещата се групичка възрастни мъже, свила се на сянка под полуокастрената липа. От това място се очертаваше добър обзор към близката магистрала за Видин. А тая магистрала пък бе неизчерпаем источник на интересни събития. По прашния тротоар край магистралата от време на време се изнизваше някой и друг забързан индивид. Ако ли пък се окажеше, че той е от женски пол, то тутакси особата ставаше център на пенсионерското внимание. Гелето пръв пускаше походящата фраза която без бавене добиваше съответния колоритен отенък. Абе скуката какво ли не прави с човек.

Неговият кумец, който често го посещаваше, неведнъж биваше свидетел на подобни излияния. Затова бе нарекъл шеговито пенсионерския диспут „пресконференция“. Даващият „пресконференция“ беше Гелето а „интервюиращата“ го „журналистическа“ навалица бяха образите около него.

Тая година юлските горещини започнаха рано. По главите на пенсионерите, незнайно откъде долетели, кацнаха красиви, небесно сини бейсболни шапки. Първата шапка с надпис VOLVO най-напред украси главата на Гелето. Беше я купил при една от дежурните си разходки в магазините за „1 лев“. И понеже цената и беше само осемдесет стотинки, този факт мигом доби публичност. За да не остане назад, Благ Цеко посети същия магазин и си избра шапка с автентичен цвят но с надпис BMW. Това отприщи модния сърбеж у другите и в рамките на една седмица всички побелели глави вече синееха, украсени с бейсболни шапки. Надписите по тях рекламираха цяла гама от марки на европейски и японски автомобили. Получи се нещо като юбилейна среща на

пенсионирани аутсайдерски екипи от Формула 1.

В тая прекрасна юлска утрин Гелето бе изнесъл навън незнайно колко пъти ремонтирания си холандски транзистор „Филипс“. Беше му го изпратил сина, отдавна емигрирал в Холандия. Всички слушаха умълчани популярната песен „Джулай моонинг“ в изпълнение на Юрая Хийп. Мълчанието се дължеше не толкова на прекрасните и вълнуващи нотки на песента колкото на страшното събитие сполетяло ги изневиделица. Бяха получили новите си пенсии с мизерните им надбавки, но бяха видели вече и новите цени на стоките от първа необходимост. Гелето пръв повдигна вълнуващата тема, „ИНФЛАЦИЯ“ на пенсионерската „пресконференция“.

– Мама му стара, тия гадове от ЧЕЗ ми спряха тока и сега за да го пуснат искат десет лева. В хладилника имам пълна тенджерата с чорба от мура и тая сутрин я видях прокиснала.

– Ами като туряш толкова домати в нея как няма да прокисне. – ехидно се захили Благ Цеко.

– Домати... нали винаги слагам домати в супа, ама без хладилник е зле. Натопих тенджерата в леген със студена вода, тц... Не става! Моята баба правеше тоя номер, бог да я прости, ама го правеше с постна чорба.

– Трябваше да я осолиш добре и нямаше да прокисне. – продължи в същия тон Цеко.

– Сол! Ай стига бе! И сол турих повече... Без ток е зле, Цекоо... Тая модерна цивилизация ни разглези. Аз ли лягам с кокошките та не ме притеснява дали е светло или тъмно, ама хладилника... Новините ги слушам по радио „Хоризонт“ вместо да ги видя по БиТиВи. Батерийката на транзистора е още жива.

– Абе маани... – процеди Колето Модерния. Без ток е зле!

– Вчера ми боднаха на външната врата най-новия брой на вестник „Кауфланд“ ама като гледам, няма нищо евтино от цялата промоция. Може би само патешкото рагу, пилешките шийки или замразената скумрия. Нея пък я дават на едни големи пакети, та ти излиза пресолено ако я купиш.

– Ти май само мръвки ядеш. Иди си налови прясна риба в язорива де. Ще ти излезе без пари. – уточни Колето Модерния. – Хайде остави. Ти никога не си държал въдичарски прът.

– Не ядна ли месце, започва да ми се върти главата и не мога да вникна в кръстословиците. Може бульонче да бъде, но да е от месце. Чухте ли за оня типов хляб дето го пекат на пазара в комплекса? Черен е но е много вкусен, като черния хляб който продаваха едно време.

Пускат го само във вторник и в неделя по обяд. Иначе рафтът име пълен със скъп хляб.

– Пък като влачиш клефар натам напълни чантата и за нас де.

– Докато закуцукам до там се проточва цял час и насам един час та стана вир вода.

– Какво става с краставицата, расте ли?

– Расте какво ще прави.

– Само една ли е?

– Ами една е засега, нали насадих само едно гнездо. Поливам си я сутрин, меря я със сантиметъра и си записвам. За два дена е пораснала с три сантиметра. И пипера расте. Насадих го в двете бебешки легенчета в които мама ни къпеше с брат ми, бог да го прости. От оня сорт е дето като ги помиришеш ти секва дъха и започваш да кихаш. Събрал съм няколко костилки от черешата, че кумеца ми запреща да му запазя. Ще ги сади в саксия и ще ги развъжда. Аз не зная черешо-вишна да се размножава от костилка, но като е казал... Тпрус бе...! Мамка му мръсна и на тоя котарак... Все около имота ми обикаля. Влиза вътре и рови в кофата за смет.

– Остави я тая живинка. Нали знаеш колко яде една котка? Яде колкото два човешки залъка. Ристе, нищо не казваш... Оплачи се нещо бе, човеко...

– Какво да се оплача, нещо ме стяга новата шапка.

– Не гледа ли кой номер е когато я купува, не пробва ли я?

– Не бе Геле... Искам да кажа, че ме стегна като чух колко ще струват три кубика дърва за огрев. „Дървената“ мафия опоска балкана и сега ни извива ръцете с новите цени.

– Та нали дървата растат без ток? Защо ще вдигат цената?

– Като се е извило хорото няма спиране бе братче. Ток не ток всичко поскъпна. На жената и се спуска ченето. Докторът и взе петдесет лева за да го залепи.

– Що не каза бе... аз си го лепя сам с каноколит. Въобще не ходя на доктор. Щях да го лепна и на жена ти.

– Да го лепнеш на жена му? – повтори ухилен Колето Модерния.

– Ей комши, я си мери приказките, че като ше тъ шамаросам...

– Я вижте бе, я вижте... Оная дето и умря мъжа... Гледайте как се е подбъзила.

– И да ги повдига с памук пак са увиснали...

– Е-е-х, когато бях партиен секретар в Топлофикация. – замечта се на глас Гелето. – Една сюррия комсомолки ми се натискаха да стават

партийни членки. Едва си опипах млади дупета и баджащи.

– И сега можеш да пипаш ама няма кой да ти даде.

– Нека пипа човека, нали друго не може да прави.

– Не ми подбивай имиджа бе Цеко... Ти сякаш можеш... Всички сме се овапцали и сме от един дол дренки.

– Какво каза? Имидж? Каква е тая вносна дума бе Геле?

– Така го пише из кръстословиците. „Имидж“ е английската дума на авторитет.

– Значи може да се каже, че ЧЕЗ прецака имиджа на българина.

– Гледайте. Не спират влекачите с нови мерцедеси по магистралата. Идват от Видин и се точат все към София. Кой ли ги купува тия скъпи коли?

– Не сещаш ли се? Тия дето ти вдигнаха тока. Хайде да направим ново Априлско възстание бе набори... Ще извадим чифтетата, ще им гръмнем по един път и край. Всеки пенсионер като гръмне по веднъж и няма да има мафия. Ристо Приказливия ще направи черешовото топче, че му иде отръки да дялка с теслата.

– Мафия е имало и винаги ще има, братци. И при Тошо е имало и пак ще има. Стига сте дрънкали глупости ами си пригответе новите дрехи и като ви дойде времето, жените ви да телефонират на поп Веско от църквата „Свети Николай“. Човекът, пее най-хубаво от всички врачански попове. А като проточи накрая „Ами-и-и-и-ин...!“

– Е-е-е-й, мааму стара, оня ден бях при доктор Василева от тубдиспансера. Нали от леярната си хванах една болест на която и казват, ХОП. Гледа ме жената, слуша ме пък пита: Да те приемем ли да полежиш малко в болница?

– Каквоо, рекох... Да лежа в болница? Никога! Ако ще мра ще бъде до вестника с кръстословицата.

– Ама наистина ли и каза тези думи?

– Наистина! Моргата на тубдиспансера била най-хубавата морга от всички морги в България. Бели плочки, чистота, перденца, мирише на дезодорант. Да ти е кеф да умреш и да легнеш там. Като в Америка, както гледаме по филмите. Издокарват те, начервят те, напудрят те и си го-тов за пред свети Петър.

– Абе Геле, ти какво се отплесна по тия морги, бе наборе? – осериози се Благ Цеко. Аз тук на белия свят да съм добре, пък после да става каквото ще. Какво ще му мисля. Не е ли така?...

– Говори си ти каквото искаш ама да знаеш, че много не ни остава на тая свят. Тая седмица бях таман на три погребения. Писна ми да паля

свещи и да ям жито. В най-голямата жега влача клефар по гробища. А там си е все същата тарапана. Мре народа на поразия.

– Ех, мамка му мръсна! Гледай го пак се провира през оградата...

Репликата беше отправена от Гелето към петнистия жълто-кафяв махленски котарак. С гъвкави движения той се промушваше през полускъсаната телена ограда. Целта на авантюриста бе заветната кофа за смет. Пет вторачени пенсионерски погледа следяха с изострено внимание всяко негово движение. Сините, новички бейсболни шапки бяха обърнати с козирките в посока на нашественика. Дъхът на зрителите бе притаен от върховно любопитство. Не биваше по никакъв начин да изпускат това интересно квартално събитие.

– Ще ви кажа обаче една тайна. – проточи ехидно Гелето. Прокисналата чорба от мура я изхвърлих още заранта в контейнера за боклук. Миризмата го мами, но онова което търси няма да го намери. Да види копелдакът му с копелдак какво значи инфлация.

Думите му бяха посрещнати с бурен смях. Котаракът, подплашен от пенсионерския кикот, подкочи пъргаво и се шумугна през една от многобройните дупки на оградата към съседния двор.

02.07.2008 г.

Враца

КРАЙ

© 2008 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8339>]